

Egy szép nyári nap délutánján Apát, tisztos polgári nevén Rózsadombi Benedeket a munkahelyén, papírhegyek közt lepte meg a négy óra. A telefon csörgésére riadt fel.

– Apaaa, mitol jössz mál haza? – szegezték neki a kérdést a vonal túlsó végéről.

– Mi-mmi-mmicsoda? Már ilyen későre jár? Azt a betyár mindenit, máris galoppírozok hazafelé. Játsszatok addig valami izgalma... akarom mondani, valami olyasmit, amitől nem fordul fel a ház, jó, prüntyőkéim?

– Éltettük! Az milyen? – érdeklődött a részletekre érzékeny Annamari.

– Hátööö... – facsarta az agyát Apa. – Nekem az volt a kedvenc játékom gyerekkoromban, hogy... hogy... hogy két székből autót építtem, és elindultam Afrikába megnézni a Szfinxet meg a piramisokat. Persze csak játszásiból!... Ti ne menjetek sehova, építsetek valami ilyesmit a sok limlomból, ami szerteszét hever!

– Mégis micsodát? – szólt bele az eszmecserébe Vejnő.

– Nem féltetek, bogárkáim, kitaláltok ti valamit! Én is hipp-hopp ott vagyok, és beszálok!

Rózsadombi apuka aznap is lobogó hajjal száguldott haza. Ahogy a kilincset megfogta, már úgy tűnt, érzi is a három kis rózsabogár üdvözpusziját az arcán, már cseng is a füle, ahogy felharsan három szólamban, hogy: „Hurrá, Apa a csúcs!”

Annamari szólama persze úgy szólna, hogy: „Hulá, Apajatút!”

Egy szó mint száz, Apa puszihurrikánra és pokoli hangzavarra felkészülve toppant be az ajtón, ám ami fogadta: síri csend és hullaszag, pontosabban kongó üresség. Senki sem harsogta, hogy „hurrá”, senki sem nyomott maszatos puszt az orrára.

– Áh, biztos megfogadták a tanácsomat, és kint száguldoznak „Afrikában”. Nagyon belejöttek – gondolta Apa.

Mit sem sejtve előhalászta az aznapi hírlapot, és egy nagy pohár bodzaszörp társaságában célba vette a kerti nyugágyat. Erre régóta nem nyílt alkalma.

– De hisz ez csodálatos! – ujjongott magában. – Hogy lehet ekkora csend és rend ebben a házban? – tette hozzá aztán fennhangon.

Apa behuppan a kerti székbe, és elégedetten merült el az olvasásban. Volt is miben: itt árvíz pusztított, ott földrengés, valahol sáskák leptek el egy egész várost, és így tovább, nyomorúság nyomorúság hátán a világ minden tájáról.

„Szegény emberek!” – gondolt bele Apa. „Milyen borzasztó körülmények között tengődnek, minden csupa zűrzavar körülöttük, fejetlenség, felfordulás. Hogy lehet úgy élni?”

Ám amikor sóhajtva a bodzaszörp után nyúlt, és belekortyolt, a szeme egy irdatlan nagy halom, egymás hegyén-hátán heverő kacatra tévedt.

– Jesszumpepi! – prüszkölte szét a szörpöt. – Ezt csak álmodom!

Felpattant, bevágatott a házba, és egy sakált megszegyenítő üvöltéssel nyugtázta a látottakat:

– MOST MÁR ÉÉÉRTEM, MI EZ A NAGY REND, HOGY AZ A VÉN FÚZFÁNFÜTYÜLŐ KAPORSZAKÁLLÚ RÉZMACSKA RÚGJA MEG!

Aztán visszasedelgett az ajtóhoz, és kérdőre vonta az ártatlan képű gyanúsítottakat:

– Kíváncsi lennék, ezt mivel magyarázzátok?!

– Tesszét, apuszi, ajándét a Netelezdi Szeméddomlól! – járult elébe Annamari. – Vilszlimúmiát valódi töldsalkofádban – magyarázta repesve.

– Na de bogaram, ez nem szarkofág, hanem az én féltve őrzött bikkfa-szivar-dobozom, amit...

– Dizájnos teniszütő egyenesen a Nekelesdi Szemétdomblól! – kiáltotta lelkesen Vejnő.

– Óvatosan azzal! – sápítózott Apa. – Ez a nagyapai örökségem, papuska féltve őrzött mandolinja!

– És itt érkezik a Nagy Nekeresdi Szemétdomb kincsvadászainak valaha volt legeslegvilágraszólóbb zsákmánya! – ujjongott Osi. – A küklopsz szeme! – és lelkesedésében majd' elejtette a televíziót.

– Jaj, édes gyermekeim – fogta a fejét Apa –, áruljátok el, mielőtt világgá megyek vagy kitagadlak benneteket: MÉGIS MI FOLYIK ITT!

És akkor Osi megmagyarázta:

– De mi csak azt csináltuk, amit mondtál.

Vejnő kitalálta, hogy a sok kukába való kacatból építhetnénk egy jó kis szemétdombot.

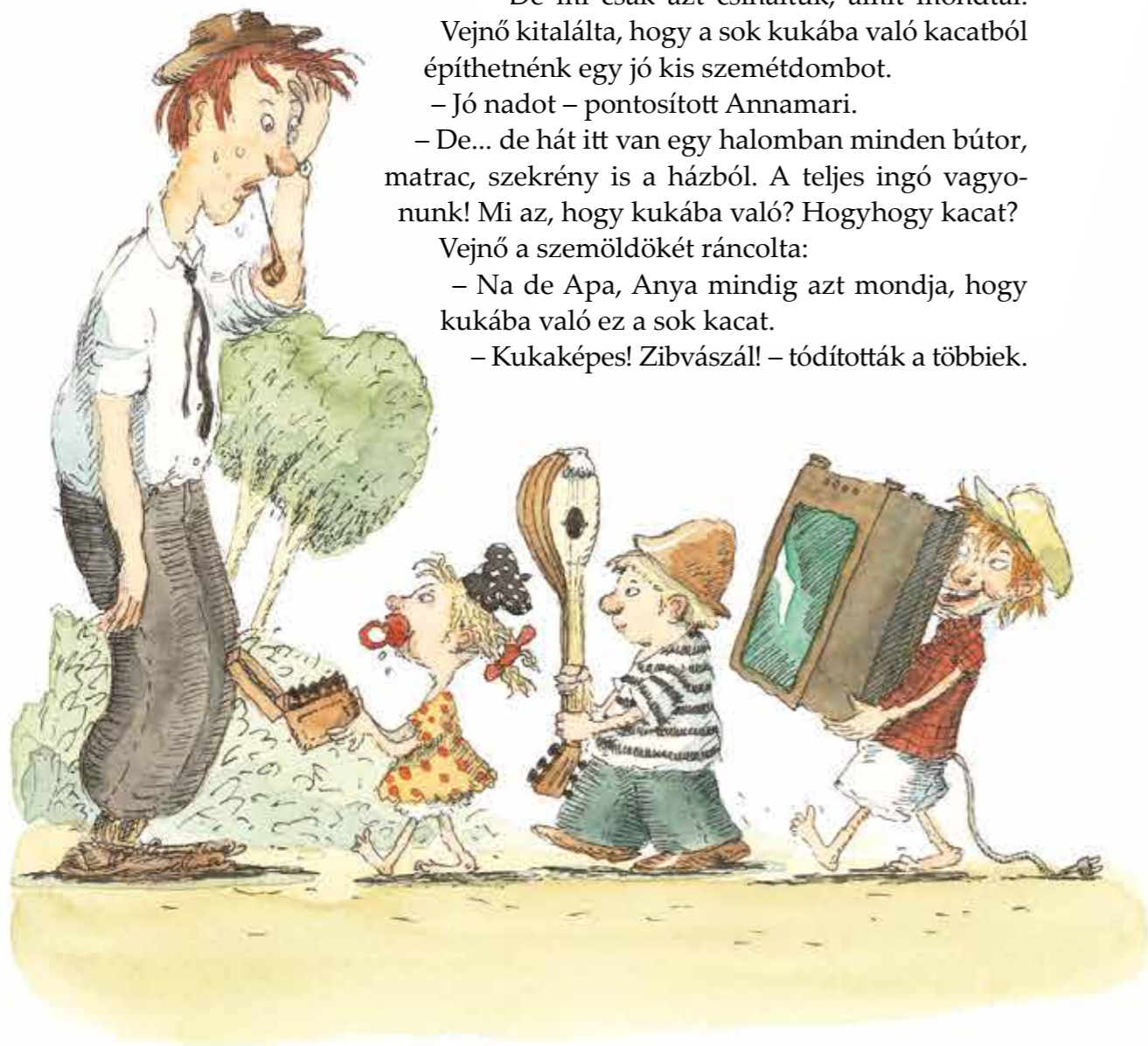
– Jó nadot – pontosított Annamari.

– De... de hát itt van egy halomban minden bútor, matrac, szekrény is a házból. A teljes ingó vagyónk! Mi az, hogy kukába való? Hogyhogy kacat?

Vejnő a szemöldökét ráncolta:

– Na de Apa, Anya mindig azt mondja, hogy kukába való ez a sok kacat.

– Kukaképes! Zibvászál! – tódították a többiek.

Putkela szomszéd épp a sövényt nyírta, amikor ez megütötte a fülét. Szórakozottan átpillantott Rózsadombiék portájára és, mi tagadás, kissé meglepődött a látványtól.

– Jól hallottam, zibvásárra készülődnek? Elárverezik az ingóságokat? – kérdezte.

– Igen-igen, kedves szomszéd, először az ingóságokat, aztán ezeket a tekerdő lurkókat... csak előbb még nevet változtatunk Szemétdombira. Mit ajánl az egész bagázsért?

Putkela úr fürkészőn nézte Apát.

– Jó, elárulom, se árverés, se zibvásár – vallott színt Apa. – Ez a vadonatúj nekeresdi szemétdomb... azaz most már rózsadombi szemétrakás.

– Aha – esett le a nyájas szomszédnak a tantusz. – Gondoltam én! Nyilván nem képzelik, hogy ezért a limlomért valaki még pénzt is adna...

Apa mereven végigmérte Putkela urat.

– Idehallgasson, kedves szomszéd, ezek itt valódi antik bútorok, eredeti állapotban. A gyerekek csak kihordták őket az udvarra szellőzni, és, hogy ne unatkozzanak, egy ilyen spontán művészi installációt építettek belőlük.

– Mü-hü-hüvészi installáció, vagy úgy? – csóválta a fejét Putkela úr. – Bezzeg mi annak idején, gyerekkorunkban kuckót építettünk...

A gyerekek, amint a „kuckó” szót meghallották, máris Putkela úr köré rajzoltak.

